

SPES HEU NIMIS CITO
INTERCEPTA,

314

Quam
IN

*VIRO QVONDAM MAXI-
ME REVERENDO, AMPLISSI-
MO ATQVE EXCELLENTISSIMO*

DOMINO

HEINRICO
CONRADI,

S.S. THEOLOGIAE LICENTIATO,
ECCLESIAE GERANÆ PASTORE, HUIUSQVE
ET VICINARUM SUPERINTENDENTE GRAVISSIMO,
CONSISTORII RUTHENO-PLAVIENSIS ADSESSORE PRIMA-
RIO, AC RUTHENI INSPECTORE VIGILANTISSIMO,
FIDELISSIMO,

*BEATISSIMO QVIDEM, SED PIIS TAMEN
OMNIBUS LUCTUOSO PERQVAM OBITU,*

MORTALIUM REBUS DIE IV. JUNI EREPTO, AC IX. EJUS-
DEM SOLENNI RITU IN ÆDE SS. TRINITATIS TUMULATO,

L. M. Q.

PUBLICO NOMINE

LUGET AC DEPLORAT

ILLUSTRE GYMNASIUM.

GERÆ,

TYPIS MÜLLERIANIS. M. DC. LXXXIV.

Nemo fortassis inter nos fuit, cum ante biennium & quod excurrit, SANCTISSIMUS ILLE SENEX ac ULTRA IPSOS QUADRAGINTA QUATUOR ANNOS DE ECCLESIA NOSTRA LONGE MERITISSIMUS ANTISTES, BEATUS JOHANNES CASPARUS ZOPFFIUS, ELIAS ILLE RUTHENICUS, ISQUE DESIDERATISSIMUS, digressus esset terris, & morte placidâ eò pervenerat, quò, ut Paulinus, vel Ausonius potius canit,

-- *Proceres abière pii, quoque integer olim
Raptus quadrijugo penetrat super aethera curru
Helias, & solido cum corpore prævius Henoch,*

quin vota ad DEUM ac preces conceperit, ut cladem acceptam emendare, vulnus inflictum lenire, & jacturam pro sua in nos bonitate refarcire ac redintegrare vellet. Etenim res parùm auspiciata est & propè misera, eos amittere per mortis vim inevitabilem, qui Ecclesiæ Præfecti de rebus fidei docuerunt eximiè, exposuerunt dilucidè, timidos erexerunt animosè, pressos solati sunt egregiè, seculi vortices evitandos ostenderunt peritè, viam ad virtutes emunierunt eruditè, pro nostra omnium salute dies pariter & noctes intercesserunt piè. Verum inter lacrymas istas, quibus madebamus toti, & quanquam alta cicatrice nostrum adhuc hiabat vulnus; bona nobis affulgebat spes, salutaris ad instar astri, quæ capitali plagæ ex voto mederi posse videbatur, & res adeò nubilas satis atque obscuras illustrare. Neque enim deficiebat, qui in BEATISSIMI VIRI locum cum singulari succederet laude, & quò, velut tibicine aliquò ac fulcrò, Ecclesiæ nostræ spes niteretur ac salus. Erat is, proh! erat VIR QUONDAM PLURIMUM REVERENDUS, AMPLISSIMUS ATQUE EXCELLENTISSIMUS DN. HEINRICUS CONRADI, SS. THEOLOGIÆ LICENTIATUS, tunc, cum mœror ille nos opprimeret, in AULA ILLUSTRISSIMAE ECCLESIASTES PER VIGINTI OCTO ANNOS LONGE MERITISSIMUS. Hic erat, qui labascentibus rebus nostris ac nutantibus succurrere, afflictisque medicinam

nam facere poterat, & Atlas adeò esse, cujus humeris, providentiæ ac curæ moles Ecclesiæ maximam partem incumberet ac tuto inniteretur. Omnibus ad benè de se sperandum, quasi signum aliquod erigebat **VIR PRÆCELLENTISSIMUS** insigni in rebus Theologicis doctrinâ, promptâ differendi facultate, singulari morum probitate, diuturna rerum quarumcunque, Ecclesiasticarum imprimis, peritiâ & usu, quibus ita pollebat, ut abundaret. Quæ spes tantò putabatur certior ac firmior, quantò feliciori cum successu & majori laude Ecclesiæ, quam in **AULA ILLUSTRISSIMA** colligit sibi ac fovet **DEUS**, antea Ipsum præfuisse, nec citra salutem omnium profuisse, certum erat. Nec poterat aliter, quem ut natura benignior optimum dederat; ita tot virtutum decora, atque eruditionis edecumatae insignis copia longe adhuc meliorem concinnaverant, ut, quod de Fabricio quondam dixerat Pyrrhus, Epirotarum Rex, citius à cursu suo Sol, quàm ipse à bonitate suâ, humanitate & studio inserviendi omnibus deflecti potuisset. Et quis innumera Ejus in Ecclesiam merita, quibus nos omnes sibi obstrinxerat pridem, quis labores & vigilias pro salute omnium susceptas, quis, quâ affabilem se communemque præbebat cuivis, comitatem, quis stupendam in variis disciplinis eruditionem, quis sinceram denique & ardentissimam illam pietatem, qua tot à cervicibus nostris mala amolitus est, quis reliquas animi dotes, non dicam deprædicare satis, sed enumerare saltem queat? Sanè egregius, qui in **CONRADO LAUDATISSIMO** hospitabatur, Spiritus tot unus possidebat bona, quot invenire in pluribus aliis, singularis propè fuerit fortunæ. Ut adeò, nisi hanc nobis felicitatem invidissent vel potius interceptissent fata, **ZOPFIUM OPTIMUM** non amisisse, sed reperisse denuò in **DESIDERATISSIME CONRADO** videri potuissemus. Verùm enim verò quò prolapsæ sunt spes nostræ? quem nostra habuerunt exitum vota? Occidit, proh dolor! occidit spes omnis: evanuerunt vota nostra! Vix ad clavum Ecclesiæ coeperat sedere novus Antistes, cum infirmitate gravitarentur; quæ quamvis deinde remitteret, induciasque faceret & permitteret adeò sacris defungi muniis, quæ insuper habere proximum sacrilegio crimen existimabat **VIR PIENTISSIMUS**; vice tamen non unâ minus auspiciata minitabatur malum, quod semel fecerat impetum. Tandem Eundem lecto defixum superiori Mense Martio fatali corripiebat morbo, qui pertinaci quâdam silentique vi absorbabat succum pariter vigoremq; omnē. Tantumne? imo & mortis inclementiâ occupabat decumbentem, ferali percutiebat ictu & viventium rebus decretorio eripiebat ausu. Moritur nempe **SANCTISSIMUS PRÆCO**, animamque piissimam in Sospitatoris unici manus æquisima animi mente resignat, idque magno omnium mœrore ac luctu,
qui à

St 2a 5567

qui à bonitate tanti Viri multum emolumentum in rem communem sibi pollicebantur. De Cæsare dictum legimus, aut nunquam nasci debuisse tam excellenti natura Virum, aut nunquam mori. Etenim omnium salutem civium, cunctamque Romanorum Rempublicam fovebat, conservabat, afferebat, eâ animi magnitudine ac felicitate, ut non modò eorum hominum, qui tunc erant, gloriam, sed etiam antiquitatis memoriam superaret. Et tamen, quid egit aliud, quam quod turbavit armis omnia, & sui potens parum, patriæ libertatem oppressit, civiumque sanguine orbem terrarum inundavit? Hinc fatius utique fuisset, hominem aut nunquam adspexisse lucem, aut post natiuitatem decessisse illicò, ne, si superesset diu, aut detrimenti afferret multum, aut mali exempli. Vah verò, quantò rectius licuisset nobis optare, nisi votum in naturæ leges fuisset injurium, ne unquam veniret hora, quæ PISSIMUM ANTISTITEM mortalem ostenderet? Nam si immunem esse à moriendi necessitate divinæ prærogativa naturæ est; quis dignior fuerit, qui nunquam excederet vita, quam qui dispensat mysteria divina, tramitem, quò ad Cælum itur, sedulo ostendit, vitæque indeculcata præit? Æmulatur quippe DEUM, non qui occidit ac tollit è medio quamplurimos, quod fecisse Cæsarem perhibent, sed verò qui servat potius & amat fidei suæ commissos, doctrinaque ac monitis pios & felices reddit. Sed nimirum in incerto atque ambiguo sunt mortalium vota ac spes; & quicquid humanus sibi promittit animus, id multis casibus elidi potest. Abiisti itaque & Tu, ANTISTES VENERABILIS, abiisti, quò tua fides & spes anhelabat usque, quò & Tuus Te DEUS, vitæ ac necis arbiter, abduxit. Salve, ò FELICISSIMA ANIMA, turbidis quippe & calamitosis mortalium rebus exempta, & Tuum amplexa DEUM, in æternum Vale. Tuæ pietatis, facundiæ, humanitatis, fidei ac meritorum memoriam, nulla unquam inter nos delebit ætas. DEUS pro suâ infinita clementia nostræ iterum prospiciat Ecclesiæ, prospiciat Gymnasio, & faxit, ut & incolumes sint, qui de Ecclesiâ in dies præclare prorsus merentur, & suo tempore succedat, qui BEATISSIMI EPHORI

famam sustinere queat! P. P. V. Eiduum Junii

A. O. R. M. DC LXXXIV.

SPES HEU NIMIS CITO
INTERCEPTA,

314

Quam
IN

VIRO QUONDAM
ME REVERENDO
MO ATQUE EXCE

DOMINO
HEINRICH
CONRADO

S.S. THEOLOGIAE
ECCLESIAE GERANÆ P
ET VICINARUM SUPERINT
CONSISTORII RUTHENO-PLAV
RIO, AC RUTHENI INSPIC
FIDELISS

BEATISSIMO QUIDEM
OMNIBUS LUCTUOSO

MORTALIUM REBUS DIE IV.
DEM SOLENNI RITU IN AEDE S

L. M
PUBLICO
LUGET AC
ILLUSTRE

GE
TYPIS MÜLLERIANIS

I-
D
O,
O,
EN
EJUS-

